

voces præcesserunt, rogantes, ut ordinem præfationum, quem sancta Romana Ecclesia hactenus habebat, nostris litteris vobis remandarem. Tunc de vestra voluntate et studio tam bono multum gavisi sumus, et sacrum ordinem Romanum, sacraque constituta nostrorum antecessorum solenter relegentes, invenimus has novem præfationes in sacro catalogo tantummodo recipiendas, quas longa retro veritas in

A Romana Ecclesia hactenus servavit: unam in Albis paschalibus, aliam de Ascensione Domini, tertiam de Pentecoste, quartam de Natali Domini, quintam de apparitione Domini, sextam de apostolis, septimam de sancta Trinitate, octavam de cruce, nonam in jejuniis et Quadragesima tantummodo dicendam. Has præfationes tenet et custodit sancta Romana Ecclesia. Has tenendas vobis mandamus.

Observatio. Lectorem hic monere juvat, notas quæ Pelagii II opuscula illustrant Labbæo esse tribuendas quoties nullo nomine signantur. Edit.

EODEM TEMPORE.

SANCTUS AUNARIUS,

EPISCOPUS ANTISSIODORENSIS.

NOTITIA EX GALLIA CHRISTIANA.

Aunacharius, qui et per synopem Aunarius, filius erat Pastoris et Ragnoaræ, germanus autem Austrini episcopi Aurelianensis et Austregildis, matris sancti Lupi Senonensis antistitis, ut ex ejusdem Lupi Vita discimus. Hunc aliquando monachum fuisse et abbatem Sancti Germani vulgati indices asserunt, quia forte cœnobium Sancti Germani vocatur ejus monasterium in Actis sancti Walarici, seu quia, ex Herico, sancti Germani basilicam magnificis prædiis locupletavit. Nam eodem auctore primos adolescentiæ annos in aula Guntramni regis exegit, quo relicto postpositisque parentibus Turones aufugit, ubi ad sepulcrum sancti Martini, coma capitis detonsa, clericali sæcularem vestem mutavit. Tum ad Siagrifum Augustodunensem episcopum adductus, tantum apud eum eruditione et disciplina profecit, ut usque ad culmen pontificiæ dignitatis gradatim proveheretur. Atherio itaque Autissiodorensi præsule e vivis exempto, a clero simul et populo unanimi vocatur Aunacharius, qui pridie Kalendas Aug. officium episcopatus suscepit. Sextum eum a beato Germano Autissiodori episcopum nominat Hericus idem epistola ad Carolum Calvum imperatorem, in qua refert Aunarii litteras rogantis Stephanum Africanum presbyterum ut vitam ejusdem sancti metricè describeret et acta sancti Amatoris prosaice: at librarii proculdubio mendum est, nam ipse Hericus episcopus inter medios commemorat. Factus autem episcopus Aunacharius plurima in ecclesia Autissiodorensi constituit quæ, ut præcipuo observarentur vigore, Guntramni regis auctoritate roboravit: in his, 1° ut monasteria, basilicæ et ecclesiæ parœciales certis diebus per mensem cum clero et populo rogationes facerent; 2° quibus horis vigiliæ diebus Dominicis ac archipresbyteris et abbatibus propriis in locis fierent; 3° a quibus vigiliæ in basilica sancti Stephani cum abbatibus singulis hebdomadæ diebus

celebrarentur. Ex quibus satis apparet tunc majoris ecclesiæ clerum non admodum frequentem fuisse. Tribus subscripsit conciliis Aunacharius, Parisiensi IV anno 573 et Matisconensibus duobus annis 583 et 585, et Augustodunensi an. 589, cujus cum episcopis scripsit ad Gundegisilum Burdegalensem epistolam quæ refertur a Gregorio Turonensi lib. IX, cap. 41 (*Tom. Patol. LXXI, col. 520 et seqq.*). Synodum ipse habuit in urbe sua cum diœcesis abbatibus, presbyteris et diaconis in qua plurimi editi sunt canones in quibus multa sunt observatione digna. Duxerunt Aunacharium ad Aunacharium epistolæ, qui ab ipso sanctuaria, id est brandea seu pannos ex tumulis apostolorum petierat pro novis ecclesiis quæ tum complures in his partibus construebantur. Petenti annuit pontifex: at queritur quod Aunarius Italiæ calamitatibus non compatiatur et quod Francorum reges ad opem ei ferendam non excitet. Superius diximus quid decessorum suorum Germani et Amatoris in gratiam egerit. Lupum nepotem suum cum Austrino germano ad insulas educando provexit. Sanctum Austregisilum, futurum Bituricensem episcopum clericum fecit et subdiaconum ordinavit. Walaricum in monasterium suum admisit, quod in suburbio civitatis constructum de monasterio sancti Germani interpretatur. Huic monasterio, ubi corpus suum sepulturæ mandari decreverat, et ecclesiæ suæ agros et villas donavit, plenusque dierum, sanctitate quoque et miraculorum gloria clarissimus decessit VII Kal. Octobr., in initio præsulatus 44, mense I, diebus 23. Corpus ad sanctum Germanum funebri pompa tumulatum, inde capsula argentea inclusum, calvinistarum postea præda fuit. Projecta vero ossa a Catholicis collecta cum aliis in cryptis ad meridionalem fenestram recondita fuerunt. Colitur VII Kal. Octobr.